

Hočem osvojiti svet. Dokumentarni portret igralka Marije Vere. TV SLO 1, 21. 2. 2006

Igor Bratož

»Vse ostalo je zame nič ...«

Najbrž lahko drži, da publika, ki bi ji lahko rekli poznavalska ali vsaj zainteresirana, ob taki oddaji, kot je bil portret igralka **Marije Vere**, ve, o kom teče beseda in koliko je osebnost nacionalno in sicer pomembna. Vse druge pa je zgodba o »baronici in samosvoji ženski«, ki sta jo podpisali **Maja Weiss** kot režiserka in **Barbara Sušec Michieli** kot scenaristka z režiserkino pomočjo, verjetno lahko prijetno presenetila, saj je razkrila izredno premočrtno, močno osebnost, ki je v življenju tako rekoč zmeraj vedela, kaj hoče.

Oddaja je to silno moč pokazala z obilico izbrskanih podatkov (Barbara Sušec Michieli je Verino življenje in delo raziskovala celih petnajst let) in s televizijsko preiščanim potovanjem med njenimi vlogami, mesti in gledališči. In iz podatkov je izsijal jasen portret aristokratkinje **Frančiške Eppich**, ki jo je

hrepenjenje po velikem svetu odtegnilo učiteljskemu poklicu in vsakršni povprečnosti in jo poslalo na najodličnejše evropske odre. Za to, da se je dekleta iz elitnega razreda odločilo za tako pot, je bilo treba biti

predvsem pogumen. Kot je v oddaji navrgla **Anna Pia Maissen** iz züriškega Mestnega arhiva, je bilo v tistem času ženskam v gledališkem poklicu težko, naporno se je bilo uveljaviti, ne da bi jim očitali dvomljivo moralo (v Zürichu so Veri v ansamblu očitali celo frivolno vedenje).

Marija Vera je premogla vse, tako odličen talent kot čisto posebno odločnost: za začetek igralske kariere sta ji bila na primer Ljubljana ali Trst premalo, štel je le Dunaj, pa še tam je svoje bivališče imela na znameniti Mariahilfer Strasse in ne kje v predmestju. Sledil je televizijsko dobro dokumentiran niz njenih postaj, od Züricha in Mannheim preko Berlina in Gdanska do Sarajeva, Beograda in nazadnje Ljubljane, kjer si je diva privoščila vilo na imenitni lokaciji. Gledljiva oddaja o veliki zvezdi.

4